

cele, da so izvedeli vse podrobnosti o mojem ribarjenju moj strogi oče.

D drugega dne nisem mogel vstati. Prehladil sem se bil.

Cel teden nisem šel v šolo.

Ko pa sem se napotil čez teden dni v šolo, so me navdajale strašne misli.

Stražnik — gospod učitelj — oče!

Ta trojica mi je delala silne skrbi.

Zakaj?

Zato, ker so se skrivale v nji same usodepolne besede: tožba, zapor in ples.

Kakor na trnih sem sedel ves dan v šoli. Kakor črvič na trnku. . .

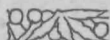
Domov sem šel bolj lahkih nog.

Vse pozabljeno!

In tudi jaz sem pozabil ribiče na daljnem severu.

Žilica se je umirila in ostala je — vsaj kar se ribištva tiče — mirna do današnjega dne.

Janko Polák.

Kosci.

Trije so fantiči
na zelenem griči
pevali glasno.
Dneva so čakali,
da bi pomahali
travo, cvetje z njo.

Brušena je kosa,
trava dozorela —
ah, poslednjikrat
zarja izza gore
milovalno pogleda
prek cvetočih trat.

Ob pogledu žalnem
trava se pretrese
in cvetice ž njo;
kar tri ostre kose
so po bilkah šibkih
sikale glasno.

Mokriški.

